ПОСОЛСТВО СВЯЩЕННОГО СІНОДУ
ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРЬКВИ В ЧЕСЬКЫХ ЗЕМЛЯХ І В СЛОВАКІЇ

ПАСХА ХРІСТОВА 2020

Дорогы братя і сестры,

Х҃рто́съ воскре́се – Хрістос воскрес!

Тогорочны Великодны свята суть істо іншы, як сьме собі будьколи знали представити. Многы з нас суть наповнены страхом, неістотов, найрізнїшыма вопросами і похыбностями. Єднакы почутя інтензівно пережывать цїлый світ навколо нас. Но може маєме выняткову можность барз конкретным способом пережыти то, што ся одбыло перед скоро дватісяч роками і зістає актуалным і в тых днях – пережыти страх того малого кругу учеників, котры ся в неістотї ховали по тім, як їх возлюбленый Учітель, до котрого вкладали великы надії, крутым способом быв розпятый, а они самы розогнаны. Ховали ся в страху і похыбностях, самы на собі зажыли час темноты. Але нечекано, як грім з ясного неба, розцвило ся на третїй день – камінь быв одваленый, гріб порожнїй, ангел радостно звістовав: **Воста̀, нѣ́сть здѣ̀! Воскрес, нїт Го ту!** (Мк 16, 6) Тота радостна вість ся по первістнім страху учеників зачала пошырёвати як іскра, од котрой всягды довкола ся запалёвало все веце і веце сердець, аж наконець укріплена выллятём Святого Духа на апостолів і Церьков запалила цїлый світ. Воістину, Хрістос воскрес і ніч вже не є так, як было перше.

Винов пандемії інфекчной хвороты в нашых храмах дочасно не проходять публічны богослужіня і нам ся здає, же зато сьме не годны радовати ся довєдна як Церьков – як круг братів і сестер, зышовшых ся коло евхарістічных Дарів Тїла і Крови Богочоловіка. Досправды не можеме? Або якраз теперь пришов час великой Божой благодати, коли собі у своїм „я" можеме усвідомити, же вшытко, што сьме дотеперь у своїм жывотї брали як штось природне, і за што сьме уж одвыкли дяковати Богу – включно можности брати участь на богослужінях – же вшытко тото є фактічно величезным Божым даром?

Возлюблены, в тых днях бы сьме мали веце як будьколи перед тым памятати, же сьме наслїдниками і продовжователями якраз того колись малого і перестрашеного кругу Хрістовых учеників. Самы много не зробиме – наша сила є лем у Тім, котрый повів: **Въ мі́рѣ ско́рбни бꙋ́дете: но дерза́йте, ꙗ҆́кѡ а҆́зъ побѣди́хъ мі́ръ! У світї будете терпіти, но не падайте духом, бо я переміг світ!** (Йо 16, 33)

Може пришов благословленый час благодати, котрый нас кліче, жебы сьме переоцїнили свої одношіня к людям, предметам, подїям і фактам, котры суть навколо нас. Може маєме з Божов помочов знова обявити то, што є в жывотах нас самых, але і родин, церьковных общін, єпархій а властно цїлого общества досправды важным. Є час признати собі, же сьме много раз як окремы особы і цїлы громады одвернули ся од той радостной події порожнёго Гробу. Много раз сьме ся одперли сїсти собі к ногам Божественного Учітеля, як Лазарёва сестра Марія, і слухати Ёго жывотворны слова. Много раз сьме намісто харізматічной Боголюдьской громады братів і сестер – Хрістового Тїла, Церькви – были лем обычайнов історічнов, фолклорнов ці етнічнов інштітуціёв без жывота. Много раз сьме ся успокоїли лем з формов а не інтересовав нас обсяг. Много раз сьме ся завистливо і еґоістічно намагали хранити поломінь радостной вісти о порожнїм Гробі Богочоловіка Ісуса – нашого Господа і брата – лем про себе, і не хотїли сьме ся Ним подїлити з навколишнїм світом. Много раз сьме ся провинили перед жывов притомностёв Господа в нашім кругу. Много раз сьме на перше місце ставляли віру в самого себе і свою фалошну справедливость, а не схылили сьме ся покорно перед нашым Учітелём, котрый нам має всегда што повісти і хоче вести наш жывот. Настав час знова з апостолом Петром воскликнути: **Гдⷭ҇и, къ комꙋ̀ и҆́демъ; гл҃го́лы живота̀ вѣ́чнаго и҆́маши, и҆ мы̀ вѣ́ровахомъ, и҆ позна́хомъ, ꙗ҆́кѡ ты̀ є҆сѝ х҃рто́съ, сн҃ъ бг҃а**

живáгѡ! Господи, ку кому підеме? Ты маш слова вічного жывота а мы увірили і спознали, же ты Хрістос, Сын жывого Бога! (Йо 6, 68)

Може настав час, жебы сьме перестали нашу Церьков брати як даяку інштітуцію і жебы сьме єй знова зачали пережывати як круг братів і сестер, де єдному досправды залежить на тім другім. Тадь вшыткы довєдна сьме частёв єдного Боголюдьского орґанізму Церькви – Хрістового Тіла, де Він єдиный є Главов, Господом і Учітелём, котрый нас в силї жывотворного Духа веде як любы дїти к люблячому Отцёви. Якраз зато не замыкайме ся до своїх страхів і неістот, а в своїх молитвах памятайме на тых, котры будьякым способом жертвенно служать іншым – на лїкарів і здравотників, членів озброєных і порядковых сил, робітників урядів, банк і обходів і многых далшых. А нелем то – намагайме ся і мы самы подля міры своїх можностей і способностей практічно і конкретным способом помочі всягды, де ся лем дасть.

Возлюблены, тяжкы часы днесь пережываєме вшыткы вєдно – духовенство і віруючі. Вшыткы сьме на єднім кораблю. Каждого з нас ся дотуляють общі побоёваня, страх і неістота. Але в тім радостнім пасхалнім часї хочеме ся з вами роздїлити словами святого апостола Павла, в котрых резонує дватісячрочна скушеность Церькви: **Хр҃то́съ и҆̀съ ᲂу҆ме́рый, па́че же и҆ воскре́сый, и҆̀же и҆ є҆́сть ѡ҆ деснꙋ́ю бг҃а, и҆̀же и҆ ходатайствꙋ́етъ ѡ҆ на́съ. кто̀ на́съ разлꙋчи́тъ ѿ любвѐ бж҃їѧ; ско́рбь ли, и҆лѝ тѣ́снота̀, гоне́нїе, и҆лѝ гла́дъ, нагота̀, бѣда̀, и҆лѝ ме́чь; Ісус Хрістос, котрый умер, але і воскрес, є направо коло Бога і за нас заставать. Хто нас одлучіть од Хрістовой любви? Ці жаль, або утискованя, пронаслїдованя, або голод, нагота, біда або меч?** (Рим 8, 34-35) **Ни сме́ртъ, ни живо́тъ, ни а҆́гг҃ли, ни нача̑ла, нижѐ си́лы, ни настоѧ̑щаѧ, ни грѧдꙋ́щаѧ, ни высота̀, ни глꙋбина̀, ни и҆́на тва́рь ка́ѧ возмо́жетъ на́съ разлꙋчи́ти ѿ любвѐ бж҃їѧ, ꙗ҆̀же ѡ҆ хр҃тѣ и҆̀сѣ, гдⷭ҇ѣ на́шемъ! Ани смерть, ани жывот, ани ангелы, ани верьхности, ани силы, ани сучасность, ани будучность, ани высота, ани глубина, ани якесь інше сотворїня нас не зможе одлучіти од Божой любви, котра є в Ісусови Хрістови – нашім Господї!** (Рим, 8, 38-39)

Просиме од вас молитвы і прикликуєме на вас Боже благословлїня!

Во́истинꙋ воскре́се гдⷭ҇ь – Воістину воскрес Господь!

† Растислав

архієпіскоп пряшівскый,
метрополита чеськых земель і Словакії

† Михаіл

архієпіскоп пражскый і чеськых земель

† Ґеорґій

архієпіскоп михаловско-кошыцькый

† Сімеон

архієпіскоп оломовцько-бырняньскый

† Ісаія

єпіскоп шумперьскый